

תה"ג 9757/07/18 - היועץ המשפטי לממשלה נגד ג'רמי ריצ'רד טוויל (עצור בפיקוח)

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 9757-07-18 מדינת ישראל נ' טוויל(עצור בפיקוח)

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
העותר על ידי המחלקה לעניינים
בינלאומיים, פרקליטות המדינה
באמצעות ב"כ עו"ד תם כהן
נגד
המשיב על ידי ב"כ עו"ד גדי
זילברשלג ועו"ד ירון לונדון
החלטה

לפני עתירה להכריז על המשיב, ג'רמי ריצ'רד טוויל, כבר-הסגרה על פי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), בגין עבירות הונאה בהן הוא מואשם בגרמניה (להלן: "**גרמניה**").

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין גרמניה קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה האירופית בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 647, כרך 17, בעמ' 87 (להלן: "**האמנה**") (נספח ב' לעתירה).
2. ביום 11.1.18 הגישה ממשלת גרמניה, באמצעות שגרירות גרמניה בישראל, בקשה להסגיר לידיה את המשיב בגין עבירות הונאה (נספח ג' לעתירה).
3. ביום 26.4.18 הגישה ממשלת גרמניה בישראל מסמך משלים לבקשת ההסגרה (נספח ד' לעתירה) שעיקרו הפנייה לבקשת ההסגרה נגד שותפו של המשיב, כריסטוף קוהרן (להלן: "**קוהרן**"), אשר בקשת ההסגרה בעניינו הוגשה מטעם ממשלת גרמניה ביום 12.7.17 והוא הוכרז בר הסגרה לגרמניה במסגרת תה"ג 28833-07-17 ביום 24.4.18. בדיון שהתקיים לפני ביום 7.2.19 מסרה ב"כ העותר, כי קוהרן נדון לאחרונה בגרמניה לעונש של חמש וחצי שנות מאסר.
4. ביום 6.6.18 הגישה ממשלת גרמניה מסמכים משלימים נוספים לבקשת ההסגרה שבמסגרתם הרחיבה גרמניה את בקשת ההסגרה על דרך הוספת אירועים פליליים שבגינם מתבקשת הסגרתו (נספח ה' לעתירה).
5. ביום 11.6.18 הורתה שרת המשפטים, הגב' אילת שקד, מכוח סמכותה לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיב לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הוא בר-הסגרה לגרמניה (נספח א' לעתירה). על פי

בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות על פי סעיפים שונים לקוד הפלילי הגרמני (StGB): סעיף 263(1) ו-3), סעיף 263(1) ו- (3) ביחד עם סעיף 22-23. בהתאם לכך, ביום 4.7.18, הגיש העותר את העתירה דנן.

6. לפי סעיף 2(א) לחוק "בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה", העבירות המפורטות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה (עבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא עד 5 שנות מאסר, עבירת ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא עד 5 שנות מאסר).

בקשת ההסגרה

7. מבקשת ההסגרה עולה, כי בחודשים אפריל-מאי 2017 המשיב הונה או ניסה להונות ביחד עם אחרים, ביניהם אזרח צרפת ששמו קוהרן, מספר חברות גרמניות, במטרה להעביר לידיו כספים רבים שלא כדין. כלל מעשי המרמה בוצעו מישראל, בדירות אשר נשכרו על ידי המשיב לצורך כך.

8. בימים 24.4.17 - 8.5.17, פתחו המשיב וקוהרן בהתכתבות דוא"ל עם עובדת הנהלת החשבונות של חברת Henrichsen GmbH, תוך שהם מתחזים למנכ"ל החברה. במהלך ההתכתבות עדכנו המשיב וקוהרן את העובדת כי אדם מטעמו, קרי מטעם המנכ"ל, בשם ד"ר שמידט, צפוי ליצור עמה קשר בנוגע לעסקה סודית, כביכול, של החברה. סמוך לאחר מכן התקשר קוהרן אל אותה נציגה, הציג את עצמו ככ"ר שמידט והורה לה להעביר סכום של 985,150 אירו לחשבון בנק בסין, במסגרת אותה עסקה סודית. הנציגה פעלה כמתבקש, תוך שהיא סבורה שבכך היא ממלאת את הוראת מנכ"ל החברה. המשיב עקב אחר העברת הכסף לחשבון הבנק בסין, ותיעד את אישור ההעברה בטלפון הנייד שלו. בימים שלאחר מכן, קוהרן המשיך להיות בקשר עם הנציגה וביום 4.5.17 הורה לה להעביר סכום נוסף של 927,800 אירו לחשבון בנק בסלובקיה. הנציגה פעלה שוב כמתבקש והכסף הועבר לחשבון האמור ובהמשך הועבר לחשבון בנק נוסף בסין. ביום 8.5.17 פנה קוהרן אל הנציגה פעם נוספת והורה לה להעביר סכום נוסף בסך של 400,000 אירו בשתי "פעילות". בשלב זה התעורר חשדה של הנציגה, כי מדובר במעשה מרמה ובכך נקטע ניסיון מעשה מרמה זה של המשיב וקוהרן.

9. בין התאריכים 18.4.17 - 24.4.17 ניסו המשיב וקוהרן לבצע הונאה דומה נוספת מול חברת Garant Turen und Zargen GmbH. המשיב וקוהרן פתחו בהתכתבות דוא"ל עם עובדת הנהלת החשבונות של החברה כאמור, תוך שהם מתחזים למנכ"ל החברה וטענו בפניה בכזב כי אדם בשם ד"ר שמידט צפוי ליצור עימה קשר בנוגע לעסקה סודית כביכול של החברה. בהמשך, התקשר קוהרן אל הנציגה, הציג את עצמו ככ"ר שמידט והורה לה להעביר סכום של 947,835 אירו לחשבון בנק בסין, במסגרת אותה עסקה סודית. הנציגה פעלה כמתבקש, תוך שהיא סבורה כי היא ממלאת אחר הוראת מנכ"ל החברה. זמן קצר לאחר מכן, הנציגה החלה לחשוש כי מדובר במעשה מרמה, ולאחר בדיקה מול מנכ"ל החברה, התבקש הבנק למנוע את העברת הכסף והוא הושב לחברה.

10. ביום 9.5.17, ניסו המשיב וקוהרן לבצע הונאה דומה גם מול חברת Alfred Ritter GmbH & Co.KG. המשיב וקוהרן פנו באמצעות דוא"ל לעובדת הנהלת חשבונות של החברה תוך שהם מתחזים למנכ"ל החברה. במהלך השיחה הם טענו בפניה בכזב כי אדם בשם ד"ר שמידט, צפוי ליצור עמו קשר בנוגע לעסקה סודית כביכול של

החברה. ביום 15.5.17 וכן בימים לאחר מכן, יצר קוהרן קשר טלפוני עם אותו נציג, הציג עצמו כד"ר שמידט והורה לו להעביר סכום של 984,000 אירו לחשבון בנק בסין. בטרם הועברו הכספים, התברר לרשויות האכיפה בגרמניה, כי חלק משיחות המרמה שביצע קוהרן לחברה, שחלקן אף הוקלטו, בוצעו ממספרי טלפון בישראל. ביום 18.5.17 במסגרת שיתוף פעולה עם משטרת ישראל, נעצרו המשיב וקוהרן בישראל, סמוך לאחר שקוהרן שוחח עם עובד החברה בטלפון הישראלי.

11. ביום 4.10.17 הוציא בית המשפט בשטוטגרט, מחוז באדן וירטמברג, גרמניה, צו למעצרו של המשיב. על בסיס צו המעצר האמור, מבקשת גרמניה מישראל את הסגרתו של המשיב.

12. על פי המסמכים המשלימים, ביום 20.4.17, ניסו המשיב וקוהרן לבצע הונאה דומה גם מול חברת Schsuenburg Service GmbH. המשיב וקוהרן התכתבו, באמצעות דוא"ל, עם עובדת הנהלת חשבונות של החברה תוך שהם מתחזים למנכ"ל החברה. במהלך ההתכתבות, טענו המשיב וקוהרן בפני העובדת, בכזב, כי אדם מטעמו של מנכ"ל החברה, בשם ד"ר שמידט, עתיד ליצור עמה קשר בקרוב בנוגע לעסקה סודית של החברה. ואכן, בהמשך היום, יצר קוהרן קשר טלפוני עם אותה נציגה, הציג את עצמו כד"ר שמידט והורה לה להעביר סכום של 450,000 אירו לחשבון בנק בסין. הנציגה חשדה כי מדובר במעשה מרמה, ובכך נקטע ניסיון המרמה של המשיב וקוהרן.

13. ביום 9.5.17, ביצעו המשיב וקוהרן הונאה דומה נוספת מול חברת Strabag property and facility GmbH. המשיב וקוהרן התכתבו באמצעות דוא"ל עם עובד הנהלת חשבונות של החברה תוך שהם מתחזים למנכ"ל החברה. במהלך ההתכתבות עדכנו המשיב וקוהרן בפני העובד, בכזב כי אדם בשם ד"ר שמידט, צפוי ליצור עמו קשר בנוגע לעסקה סודית של החברה. ואכן, בהמשך היום, יצר קוהרן קשר טלפוני עם אותו נציג, הציג את עצמו בכזב כד"ר שמידט והורה לו להעביר סכום של 984,100 אירו לחשבון בנק קרואטיה במסגרת העסקה הסודית. הנציג פעל כמתבקש, תוך שהוא סבור כי הוא ממלא אחר הוראת מנכ"ל החברה. בהמשך אותו יום יצר קוהרן בשנית קשר עם הנציג, בנוגע להעברה כספית נוספת שאותה יש לבצע למחרת, בנוגע לאותה עסקה סודית. למחרת קוהרן התקשר לנציג, הציג את עצמו בכזב כמנכ"ל החברה והורה לו להעביר 986,400 אירו לחשבון בנק בסלובקיה. הנציג פעל שוב כמתבקש, והכסף הועבר לחשבון האמור.

14. הנזק המוערך מפעילותו העבריינית של המשיב בכלל המקרים לעיל הוא כ- 4 מיליון אירו, ואילו הסכום הכולל אותו ניסו המשיב וקוהרן גם לקבל לידיהם במרמה, אך ללא הצלחה הוא כ- 3.2 מיליון אירו.

15. ביום 27.4.18 הוציא בית המשפט בשטוטגרט, צו עדכני למעצרו של המשיב.

חומר הראיות

16. בקשת ההסגרה נתמכה בחומר ראיות שנאסף על ידי הרשויות בגרמניה ובחומר ראיות שנאסף על ידי הרשויות בישראל.

חומרי הראיות שנאספו על ידי הרשויות בגרמניה: הודעותיהם של עובדי החברות הגרמניות, תכתובות דוא"ל, דוחו"ת חקירה וכן חוות דעת מומחים לעניין הזיהוי הקולי של קוהרן כמי ששוחח עם המתלוננים והונה אותם. המשיב וקוהרן נעצרו בסמוך לאחר שקוהרן קיים שיחה קולית עם נציגת אחת החברות.

חומר הראיות שנאסף על ידי הרשויות בישראל: הודעות המשיב וקוהרן במשטרה, מוצגים שנתפסו בדירה בה נמצא המשיב (לרבות טלפונים ניידים, נט סטיקים ומסמכים), נצפה טלפון נייד שהושלך מבעד לחלון הדירה, הודעת בעל הדירה בה נעצרו המשיב וקוהרן. המשיב בחר בזכות השתיקה כאשר הוצגו בפניו הראיות המפלילות.

טענות הצדדים

1. ב"כ המשיב טענו, כי אין בראיות שהוצגו כדי לעמוד בדרישת האחיזה לאישום. לטענתם, אין בעתירה ובחומר הראיות המצורף כדי לגבש כנגד המשיב כתב אישום בעבירות המיוחסות לו. ב"כ המשיב הפנו לפרוטוקול הדיון מיום 14.11.17 בערר שהוגש על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים במ"ת 28910-07-17 לעצור את קוהרן באיזוק אלקטרוני, בגדרי בבש"פ 8417/17 **מדינת ישראל נ' קוהרן**. שם נטען על ידי ב"כ של קוהרן, כי ישנה אכיפה בררנית כלפי מרשו, שכן לא הוגש נגד המשיב בעניינו בקשת הסגרה. על טענה זו השיבה ב"כ העותר (עמ' 3 שורה 6 לפרוטוקול) שממשלת גרמניה סבורה, כי יש הבדל ראייתי בין קוהרן לבין המשיב, ולכן עד לאותו מועד לא הוגשה בקשת הסגרה נגדו. מאחר שמיום בו התקיים הדיון ועד כה, לא נוספו ראיות נגד המשיב בעניינו, הרי שלא ניתן לומר שהמצב הראייתי השתנה. כפועל יוצא מכך הרי שלשיטת ממשלת גרמניה מצב ראייתי זה אינו מספיק כדי לעמוד בדרישה הראייתית ל"אחיזה לאישום". (יוער, כי בית המשפט העליון בהחלטתו מיום 14.11.17 קיבל את הערר, קבע שהראיות שהוצגו לפניו מספיקות אף להגשת כתב אישום בישראל והורה על מעצרו של קוהרן עד לתום ההליכים)

17. לדבריהם, הראיה המרכזית שקושרת את המשיב לביצוע העבירות היא הדירה בה נמצאו המשיב וקוהרן ובה נתפסו ראיות הקושרות אותו לעבירות. אולם, העבירה האחרונה בוצעה ביום 9.5.17 ואילו הדירה הושכרה למשיב ולקוהרן בין הימים 10-18.5.17, ובימים אלה לא בוצעו עבירות. על כן, לשיטתם, הדירה והמצאים בה לא יכולים להוות ראיה כנגדו. מעבר לכך, רוב הראיות קושרות את קוהרן לביצוע העבירות והראיה היחידה שקושרת את המשיב בעניינו היא הטלפון הנייד שאותר בקטנוע שהיה בחזקתו ובו נמצאו מסמכים מפלילים. עוד הם הוסיפו, כי המסמכים שנמצאו ובהם סכומי העברות שונים, לא זהים לסכומי העברות הכספים שבוצעו בפועל. גם המסמכים שנמצאו עם פרטי החשבונות אינם מספיקים כדי לקשור את המשיב לביצוע העבירות. הבסיס הראייתי הדל נגד המשיב מסביר את ההתנהלות לפיה התבקשה הסגרתו של המשיב לאחר פרק זמן ממושך בו היה משוחרר. נוכח העובדה שנדרשת חקירה נוספת בעניינו של המשיב על מנת להעמיד אותו לדין, אין לשיטתם אפשרות חוקית להסגירו לגרמניה על מנת לחקרו.

18. טענה נוספת שנטענה על ידי ב"כ המשיב היא טענת שיהוי. לדבריהם, השיהוי בא לידי ביטוי בכך שבקשת הסגרה ממשלת גרמניה בעניינו של המשיב הוגשה כחצי שנה לאחר שהוגשה בקשת ההסגרה ממשלת גרמניה בעניינו של קוהרן ולא במשותף, ובעקבות זאת העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה הוגשה לבית משפט זה כחצי שנה לאחר בקשת ההסגרה שהגישה ממשלת גרמניה. בעוד שהעתירה להכרזת על קוהרן כבר הסגרה הוגשה לבית משפט זה יממה לאחר שהוגשה בקשת ממשלת גרמניה מישראל להסגירו. בשל התנהלות זו העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה הוגשה לבית המשפט המחוזי שנה לאחר שהמשיב נחקר ושוחרר.

19. לסיום נטען, כי לא מתקיים תנאי ההדדיות בין גרמניה לישראל משום שממשלת גרמניה לא מסגירה את אזרחיה. אולם לדבריהם, אין להם כיצד להוכיח טענה זו. מטעמים אלה ביקשו ב"כ המשיב לדחות את בקשת המדינה להכריז על המשיב כבר הסגרה לגרמניה.

20. ב"כ העותר הפנתה תחילה להחלטת כבוד השופט ד' מינץ בערר על המעצר בה נקבע, כי התשתית הראייתית המפורטת מספיקה כדי להעמיד את המשיב לדין וסברה כי הכרעתו של כבוד השופט מינץ יפה גם לעתירה גופה. כן הפנתה להחלטת ההסגרה בעניינו של קוהרן. לטענתה, נתמלאה הדרישה הראייתית של אחיזה לאישום, כאמור בסעיף 9(א) לחוק, שכן על מנת שבית המשפט יכריז על המשיב כבר הסגרה, על המדינה להוכיח שקיימות ראיות מספיקות להעמדה לדין. התשתית הראייתית מבוססת על הדירה ששכר המשיב אשר בה נמצאו המשיב וקוהרן בה בשעה שנמצאו בדירה ציוד תקשורת לרבות טלפונים, מחשבים בהם נמצאו מסמכי העברות כספים לחברות השונות. בנוסף לכך נמצאו בדירה מפתחות לאופנוע שהיה בשימוש של המשיב. באופנוע זה נמצא טלפון נייד ובו צילומי מסך של מסמכים המוכיחים העברות כספים לחשבונות שונים. לכך מצטרפת עדותו של קוהרן לפיה הגיע לישראל על מנת לעבוד עבור המשיב והמשיב שילם עבורו את כרטיס הטיסה, אסף אותו משדה התעופה ושכר עבורו כמה דירות. עוד הפנתה לחקירותיו של המשיב שם נטען כי הוא עוסק "במכירת פגישות מתוכננות", קרי תיאום בין לקוחות ומוכרים לקביעת פגישות. לדבריו הוא עובד באמצעות הטלפון בלבד ומדובר בטלפונים ש"קונים-זורקים". כמו כן הוא שתק כאשר הוטחו בפניו ראיות מפלילות שנתפסו בטלפונים שבבעלותו. שתיקתו- יש בה כדי לחזק את הראיות נגדו. ב"כ העותר הדגישה, כי הסגרה אינה פוסלת חקירה בעבירות בהן התבקשה הסגרת המשיב.

21. אשר לטענת השיהוי, ב"כ העותר טענה כי באותה עת שנעצרו המשיב וקוהרן, התשתית הראייתית שעמדה לפני ממשלת גרמניה הייתה רק נגד קוהרן. ממשלת גרמניה הייתה צריכה זמן נוסף כדי לעבד חומרים נוספים שהתקבלו אצלה ממדינת ישראל, לרבות חקירות המשיב, לכדי ראיות המספיקות להגשת בקשת הסגרה, ורק לאחר מכן הוגשה הבקשה. מכל מקום שיהוי של מספר חודשים, בנסיבות אלה אינו שיהוי ממושך.

22. אשר לטענת ההדדיות, סברה ב"כ העותר שיש לדחותה והפנתה לפסיקה לתמיכה בטענותיה.

דין והכרעה

הליך ההסגרה - המסגרת הנורמטיבית

23. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי נגד הפשיעה, ובכך גם לא תהפוך למדינת מקלט לעבריינים.

24. סעיף 2א לחוק מציב מספר **תנאים מצטברים להסגרה**, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחילה, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המתבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בעניינו, חתמו ישראל וגרמניה על האמנה האירופית בדבר הסגרה כאמור. בנוסף, נדרש, כי נאשם נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפלילות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה התקיימות תנאי זה לא חלקו ב"כ המשיב. תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק).

(לחוק). על התקיימות של תנאי זה חלקו ב"כ משיב.

25. הסייגים להסגרה מנויים בסעיף 2ב(א) לחוק. ביניהם הסייג ממנו ביקשו להיבנות ב"כ המשיב והוא, כי היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור (סעיף 2ב(א)(8) לחוק) בשל שיהוי בהגשת הבקשה. סייג זה ידון אף הוא במסגרת הדיון בטענות המשיב בהמשך.

26. כמו כן, נקבע סייג נוסף להסגרה בסעיף 1א לחוק-"סייג להסגרת אזרח". בהתאם לסעיף זה, אדם שעבר עבירת הסגרה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראלי ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה המבקשת התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר. אין חולק, כי המשיב הוא אזרח ישראל אשר היה תושב ישראל בעת ביצוע העבירות נושא העתירה.

27. בסעיף 9 לחוק ההסגרה קבוע תנאי נוסף להסגרתו של אדם והוא, כי יש להוכיח את קיומו של בסיס ראיתי אשר על פיו ניתן היה להעמידו לדין בישראל בגין אותה עבירה: **הנטל הראיתי** הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-ההסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-ההסגרה אם הוכח בפניו שישנן **"ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו"**. בית המשפט העליון קבע באופן חוזר ונשנה כי הרף הראיתי הנדרש בגדרה של בקשה להכרזה על המשיב כבר-ההסגרה, הוא "אחיזה לאישום". הודגש, כי הליך ההסגרה הוא אינו הליך של משפט שבמהלכו נקבעים משקלן של ראיות ומהימנותם של עדים ושכסופו נקבעת חפותו או אשמתו של נאשם. עוד הודגש, כי הליך ההסגרה הוא הליך שתכליתו היחידה היא לברר האם די בראיות שהוצגו כדי להעמיד לדין בישראל את המבוקש, אילו היו העבירות מבוצעות בה. למעשה, המבחן הוא האם חומר הראיות מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם. ראו, למשל, הדברים שנאמרו בע"פ 8010/07 **חזיזה נ' מדינת ישראל** (13.5.09), בפסקה 17: **"אכן, מרכיב הכרחי להסגרה הוא קיומן של ראיות לכאורה לאשמת המבוקש. בית משפט זה חזר ופסק כי הליך הסגרה אינו חופף להליך פלילי, הבוחן לגופה את שאלת אשמתו או חפותו של המבוקש. בבקשת הסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של הראיות, ומידת התיישבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום'."**

מן הכלל אל הפרט

28. בענייננו, המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשאלת השיהוי בהגשת בקשת ממשלת גרמניה להסגרת המשיב לגרמניה, כחצי שנה לאחר הגשת בקשת ממשלת גרמניה להסגרת קוהרן לגרמניה, כך שלא הוגשה העתירה בעניינם יחדיו, למרות שמדובר באותה פרשה והם נעצרו באותו המועד. כן קיים שיהוי בהגשת העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה בבית המשפט, בכך שהעתירה הוגשה לאחר כחצי שנה מיום שהגישה ממשלת גרמניה את הבקשה להסגרת המשיב וכשנה מיום שהוגשה העתירה להכרזת קוהרן כבר הסגרה לבית המשפט בישראל. על כן נשאלת השאלה האם השיהוי בהגשת בקשת העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה עלול לפגוע בתקנת הציבור. כמו כן הצדדים חלוקים ביחס לשאלה האם נתמלאה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראיתי להסגרה. אין מחלוקת בין הצדדים ביחס לכך שלא מתקיימים הסייגים להסגרה המנויים בסעיף 2ב(א)

לחוק.

דיות הראיות

29. כאמור, תכליתו היחידה של הליך ההסגרה היא לברר האם ישנה הצדקה להמשך בירור המקרה בהליך הפלילי במדינה המבקשת, ואני סבורה כי תכלית זו מתקיימת בענייננו. הפגמים (לכאורה) עליהם הצביע ב"כ המשיב, אינם נוטלים את כוחן הלכאורי של הראיות התומכות בבקשת ההסגרה, ואינם משנים באופן מהותי את עובדת קיומה של תשתית ראייתית כנגד המשיב. ראיות אלה מקיימות את דרישת ה"אחיזה לאישום".

30. לעניין זה נפסק בע"פ פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.8.16):

"כידוע, הליך ההסגרה דורש כי בחומר הראיות תהיה "אחיזה לאישום" בלבד, וכפי שנאמר בע"פ 9026/1 שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פס' 7 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז (6.12.2012): "כל שבית המשפט נדרש לבחון בהליך הסגרה הוא האם יש בחומר הראיות שהוגש, על פניו, כדי להצדיק פתיחת משפט פלילי לבירור אשמתו או חפותו של מי שהסגרתו התבקשה"; בעניין סירקיס הובהר כי "אין מקום להעריך את חומר הראיות אם מהימן הוא אם לאו, ואף אין מקום לשקילתן של הראיות, ובלבד שאין הן חסרות ערך על פניהן" (שם, עמ' 348-349). על כן, כפי שציין המשיב, בית המשפט בפניו מתנהל ההליך הפלילי המרכזי, בפניו תיפרס מלוא התמונה הראייתית, הוא הפורום הראוי לבחינת טענה זו" (שם בפסקה 53).

31. מאחר שבמסגרת ההליך להכרזתו של המשיב כבר הסגרה למדינה זרה, בית המשפט בישראל אינו בודק את סיכויי ההרשעה של המבוקש וכפועל יוצא מכך אינו בוחן את מהימנות העדויות, אני מוצאת, כי חומר הראיות כאמור קושר את המשיב במידה הנדרשת לביצוע המעשים המיוחסים לו וממלא אחר דרישת האחיזה לאישום, הקבועה בסעיף 9 לחוק. מדובר בראיות, שהיו מספיקות כדי להעמיד את המשיב לדין על עבירה כזאת בישראל. עיון בחומר החקירה שהוצג לפני, מלמד על מארג ראיתי נסיבתי, שיש בו כדי לעמוד בדרישת האחיזה לאישום, כדלהלן: עדויות של עובדי החברות במסגרתן הם תיארו את מעשי המרמה, תכתובות דוא"ל בין עובדי החברות למשיב וקוהרן אשר מעידות על שיטת מרמה, חוות דעת המומחים לפיה זוהו קולו של קוהרן (שותף המשיב) שביצע את שיחת המרמה מול חברת Alfred ruter הוא אותו אדם שביצע את שיחות המרמה מול יתר החברות. מאחר שהמשיב וקוהרן נעצרו יחדיו בסמוך לאחר השיחה שביצע קוהרן מול חברת Alfred ruter, ובדירה בה שהה המשיב בישראל טרם מעצרו, נתגלו ראיות הקושרות אותו לעבירות בגרמניה, שכן נמצאו בה בציד תקשורת רב לרבות טלפונים ניידים, טאבלטים, מחשבים ונט סטיקים, שהמשיב לא מסר הסבר מניח את הדעת להימצאותם. בנוסף, במוצגים אלה נתגלו ראיות הקושרות את המשיב לביצוע העבירות ובהן: מסמכים שונים, מספרי טלפונים מהם בוצעו השיחות לחברות; תצלומי מסך של פעולות העברת הכספים; מפתחות לקטנוע שאותר מתחת לדירה של המשיב ובו נמצאו טלפונים ניידים שונים השייכים למשיב, לרבות טלפון נייד ממנו בוצעה העברה לחברת henrichsen AG, השלכת טלפון נייד מבעד לחלון הדירה על ידי המשיב או קוהרן בעת כניסת שוטרי משטרת ישראל לדירה, התנהגות מפלילה זו נתמכת בעדות עד ראייה ותיאורו של נציג חברת Alfred ruter המתאר את סיום השיחה שנקטעה. גרסתו של המשיב אף היא קושרת אותו לשיחות לגרמניה. בנוסף, קוהרן קושר בינו לבין המשיב וטוען, כי הוא זה שיזם את הגעתו לישראל ושכר את דירותיו (ר' הודעתו של קוהרן מיום 18.5.19 שו' 100-157), המשיב מאשר שהוא זה אשר קנה לקוהרן את כרטיס הטיסה, ומוסר

גרסה העומדת בסתירה לגרסתו של קוהרן בדבר מימון שכר הדירה (ר' הודעתו של המשיב מיום 18.5.19 שו'192-205) בנוסף לכך שתק המשיב בחלק הארי של חקירותיו, גם כאשר הוטחו בפניו ראיות מפלילות שנמצאו בצידו שברשותו.

32. לא מצאתי לקבל את טענת ב"כ המשיב על כך שהעבירה האחרונה בוצעה על ידי המשיב יום טרם שכר את הדירה בנדון ולכן לדבריהם, הדירה, בה נמצאו המשיב וקוהרן ונתפסו ראיות עיקריות הקושרות את המשיב לביצוע העבירות לא יכולה להוות ראיה כנגדו. עובדה זו אינה שוללת את הזיקה של המשיב למסמכים ולמוצגים השונים שנמצאו בדירה בסמיכות לביצוע העבירות, המיוחסים לחברות השונות, ובהם פרטי חשבונות של חברות השונות ותיעוד העברות כספים לחברות כאמור המקיימות את דרישת "האחיזה לאישום". אכן, מדובר בטענה כבדת משקל, אך המקום לבחון אותה הוא בבית המשפט בגרמניה.

33. אשר לטענת ב"כ המשיב לכך שהמסמכים שנמצאו בטלפון הנייד של המשיב ובהם תיעוד של סכומי העברות שונים לחברות שונות, לא זהים לסכומי העברות הכספים שבוצעו בפועל לחברות השונות, מקומה להתברר בהליך העיקרי בגרמניה. בשלב בו אנו מצויים די בקיומם של המסמכים הקושרים את המשיב לחברות ולפרטי חשבונות שונים אליהם הועברו הכספים, על מנת לקיים את דרישת האחיזה לאישום, בהצטרף למארג הראייתי הכולל, כאמור.

34. אשר לטענה שנדרשת חקירה נוספת על מנת להעמיד את המשיב לדין ועל כן לא ניתן להסגירו לגרמניה על מנת לחקרו. ידוע, כי הסגרה אינה פוסלת חקירה והרשויות בגרמניה יוכלו להמשיך לחקור את המשיב, אך העובדה שהוגשה עתירה להסגירו תוחמת את גבולות כתב האישום שיוגש כנגדו, לעבירות המפורטות בעתירה, גם אם כתוצאה מחקירתו תתגלנה עבירות אחרות.

תקנת הציבור

35. לטענת ב"כ המשיב, הסגרת המשיב לגרמניה אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, בשל השיהוי בהגשת העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה, זאת כאמור בסעיף 2ב(א)(8) לחוק האוסר על הסגרתו של אדם למדינה המבקשת כאשר "היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל".

36. בתי המשפט נדרשו בעבר לשאלת פרשנותו של מושג "תקנת הציבור" בגדרי חוק ההסגרה, שמעצם טיבו הוא עמום (ראו למשל: ע"פ 4333/10 לביא נ' מדינת ישראל (13.2.2011), פסקה י'; ע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל, (13.5.2009) פסקה 68; ע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 337, 346 (2003); ע"פ 7569/00 יגודייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 585 (2002)).

37. בע"פ 2144/08 מונדרוביץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 14.1.10) (להלן ע"פ מונדרוביץ), עמדה כבוד השופטת א' פרוקצ'יה על טיבו של מושג תקנת הציבור: "עיקרון 'תקנת הציבור' אוצר תחת כנפיו ערכים שונים, שהמשותף להם הוא בהיותם בליבת יסודות השיטה המשפטית הישראלית. על ערכים אלה נמנית זכות היסוד של נאשם בפלילים להליך הוגן. בזכות זו שלובה גם הדוקטרינה של 'הגנה מן הצדק', אשר התפתחה בדורות האחרונים, והעצימה את ההגנה על זכותו של נאשם להליך פלילי ראוי. ערכים אלה מוחלים, על-פי שיטת המשפט בישראל, גם על החמורות שבעבירות המיוחסות

לנאשם בפליילים" (שם בפסקה 110).

38. בית המשפט העליון שב וחזר על כך, שמדובר בנטל כבד ומשמעותי, וכי על הטוען לקיומו לבסס טענתו על עובדות ונתונים בדוקים: **"אין די בהעלאתן של טענות כלליות - טענות-של-סתם - ושומה עליו על הטוען לייסד חשש ממשי לפגיעה בו שלא-שכדין"** (ע"פ 6914/04 פיינברג נ' היועמ"ש (7.3.05) בפסקה 17). וראו גם ע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל (30.11.05), שם נקבע, כי **"על הטוען לפגיעה בהוגנות ההליך להצביע על מכשלה קונקרטית"** (בפסקה 29).

39. כאמור, הפעלת הסייג של תקנת הציבור היא בחינת "חריג שבחריגים", ועליה להיעשות **"בזהירות ובאורח מדוד, ותצטמצם למצבים קיצוניים בלבד, שבהם החשש לפגיעה בנאשם עקב ההסגרה היא בעלת עוצמה וכוח מיוחדים"** (ר' בעניין **מונדרוביץ**, שם בפסקה 114). זאת, לנוכח האינטרסים המדינתיים והבין-מדינתיים החשובים המגולמים בדיני ההסגרה: פגיעה ביחסים הבינלאומיים שבין ישראל לגרמניה; חשש להפיכת ישראל למדינת מקלט לעבריינים; פגיעה בזכותה של מדינה להגן על עצמה מפני מי שלטענתה ביצע בשטחה מעשים פליליים; וסיכול מטרות מוסד ההסגרה (שמירה על שלטון החוק ומניעת מצב בו ייצא חוטא נשכר).

שיהוי

40. ב"כ המשיב, טענו כי הסגרתו של המשיב אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, בשל השיהוי בהגשת בקשת ההסגרה.

41. אינני סבורה, כי המקרה שלפניי הוא מאותם מקרים בהם התקיימו **"נסיבות חריגות-שבחריגות של שיהוי, העשויות לסכל את עתירתה של המדינה המבקשת"** (ע"פ 740/05 שובייב נ' מדינת ישראל (14.4.10), בפסקה 6). בעניינינו, הגשת בקשת ממשלת גרמניה להסגרת המשיב כחצי שנה לאחר הגשת בקשת ממשלת גרמניה להסגרת קוהרן, במקום שתוגש בקשה אחת, למרות שמדובר באותה פרשה בה הם נעצרו יחדיו, והגשת העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה לבית המשפט כחצי שנה מיום שהגישה ממשלת גרמניה את הבקשה להסגרת המשיב, וכשנה מיום שהוגשה העתירה להכרזת קוהרן כבר הסגרה לבית המשפט בישראל, לא מגיעה לכדי שיהוי קיצוני הפוגע בתקנת הציבור.

אומנם, מוטב היה לו הוגשה בקשה אחת, והמשיב היה יודע מה מעמדו עוד לפני שנה, אך העובדה שממשלת גרמניה היתה ערוכה קודם לכן בעניינו של קוהרן שהיה מוכר לה, ורק כעבור שישה חודשים פנתה בעניינו של המשיב, אין בה כדי לגרום למשיב פגיעה כה חמורה שיש בה משום פגיעה בתקנת הציבור. בנוסף, שנה היא פרק זמן סביר כאשר עסקינן בבקשות הסגרה, שכן נדרש זמן כדי לאסוף ראיות נוספות נגד המשיב הן מגרמניה והן באמצעות בקשה לעזרה משפטית מישראל ולעבד נתונים ואת החומרים שהתקבלו אצלה ממדינת ישראל, לכדי הגשת בקשת ממשלת גרמניה להסגרת המשיב. יוער, כי נפסק לא אחת גם במקרים של שיהוי שנמשך שנים רבות, שהוא אינו מונע את הכרזת המשיב כבר הסגרה, קל וחומר לעניינינו (ר' תה"ג (י-ם) 14870-11-13 **היועץ המשפטי לממשלה נ' אסתר ים** (9.5.15)).

42. בנוסף, כאשר מועלית טענה של שיהוי בהגשת בקשת הסגרה, אין די בכך שהשיהוי שינה את מצבו של המבוקש לרעה, אלא **"שומה על המבוקש להוסיף ולהראות כי הסגרה באותן נסיבות של שיהוי תעלה כדי היותה מעשה בלתי צודק בעליל ... אם בשל השיהוי נוצרו נסיבות יוצאות-דופן כדי כך שהסגרתו**

של פלוני באותן נסיבות תהא שקולה כנגד פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל"
(ראו ע"פ 3439/04 בזק (בוזגלו) נ' היועץ המשפטי לממשלה, (29.12.04); וראו גם ע"פ 6914/04 פיינברג נ' היועץ המשפטי לממשלה, (7.3.05)). ברי, כי בנסיבות המקרה שלפנינו המשיב לא הוכיח כי מדובר בנסיבות יוצאות דופן שיביאו לידי "פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל" ו"מעשה בלתי צודק בעליל".

הדדיות

43. אשר לטענתם של ב"כ המשיב בהקשר זה, לפיה תנאי ההדדיות לא מתקיים מקום בו ישראל מסגירה את אזרחיה למדינה אשר אינה מסגירה את אזרחיה שלה למדינות זרות ובכללן ישראל. ב"כ המשיב לא הוכיח טענתו זו, והיא נטענה בעלמא ועל כן לא מצאתי לדון בה. יוער בהקשר זה, שחזקה על העותר האמון על קיום אמנת ההסגרה עם גרמניה, שלא היה מגיש עתירה זו לו גרמניה לא הייתה פועלת בהתאם לאמנה עליה היא חתומה.

סוף דבר

44. מהנימוקים שפורטו לעיל, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיב בר-הסגרה לגרמניה, בגין העבירות המיוחסות לו בבקשת ההסגרה.

45. מאחר שהמשיב היה אזרח ישראל ותושב ישראל בעת קרות העבירות נושא העתירה, הוא זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה, לשאת את עונשו בישראל, ככל שיורשע בדיון וידון לעונש של מאסר.

46. המשיב יוחזק במעצר באיזוק אלקטרוני במשמורת שירות בתי הסוהר עד להסגרתו בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 30 יום מהיום.

ניתנה היום, ג' אדר ב' תשע"ט, 10 מרץ 2019, במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.